

Η ΔΙΑΠΑΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ὕψηλας καὶ ἐκὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἡμιτον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς αἰσίν.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησία . . . 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τριμήνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τριμήνος > > 3,—</p> <p><i>Δι' ἀνδραγαθίας λαμβάνονται τὴν ἰσὺν ἑκάστου μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΑΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ λ.τ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ.τ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ <i>Ὁδὸς Κυριακοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</i></p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 16^{ος}</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἀπριλίου 1909</p>	<p>Ἔτος 31^{ον}.—Ἀριθ. 19</p>

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια).

Ἔμενε λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις ὅτι τὸ αὐτοκίνητον μετεβλήθη εἰς πλοῖον ἢ εἰς ὑποβρύχιον. Ὑπὸ τοιούτους ἄνθρωποι, ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ ἡδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Ἐρίαν, ἀόρατοι χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεῖς.

Καὶ τώρα, ἐὰν ὁ Τρόμος εἶχεν ἤδη ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄρμονον, ἢ ἐὰν μᾶς διέφευγε καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐπεχειροῦμεν νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἢ ὑπόθεσις μᾶς ἦτο χαμένη; . . . Δὲν γνωρίζω. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἀμφίβολος.

Δὲν ἠγγόνουν, ὅτι δύο καταδρομικά εὐρίσκοντο ὀλονὲν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μπούφαλλου, εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς Ἐρίας. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐξ Οὐασινγκτόνος, ὁ κ. Οὐάρν μὲ εἶχεν εἰδοποιήσει περὶ τῆς παρουσίας των. Ἐν τηλεγράφημα πρὸς τοὺς κυβερνήτας τῶν καταδρομικῶν τούτων θὰ ἤρκει, διὰ νὰ καταδιώξουν, ἐν ἀνάγκῃ, τὸν Τρόμον. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν ἐφθάναν μὲ τὴν ταχύτητα ποῦ εἶχε; Καὶ ἂν μετεβάλλετο αἰφνης εἰς ὑποβρύχιον, πῶς θὰ τὸν προσέβαλλον ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς Ἐρίας, ἐπεὶ θὰ ἐξήτει καταφύγιον; Ὁ Ἀρθούρος Οὐέλλε ἦτο σύμφωνος ὅτι, εἰς τὸν ἄνισον τούτον ἀγῶνα, ἡ νίκη δὲν θὰ ἦτο ὑπὲρ τῶν καταδρομικῶν. Ὡστε ἐὰν τὴν ἐρχομένην νύκτα ἀπετυγχάνομεν, ἡ ἐκστρατεία μᾶς ὀλοκλήρος θὰ ἐναυάγει!

Ὁ Οὐέλλε μοι εἶχεν εἶπει,

ὅτι ὁ ἄρμος Μπλάκ-Ράκ ὀλίγον ἐσυνάριζτο. Ἡ ἄδρις μάλιστα ἡ ὅποια ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸ Τολέδο εἰς τὴν Χάρλην, εἰσχωρεῖ εἰς τὰ ἐνδότερα, ὥστε ἡ ἄμαξά μας, φθάνουσα παρὰ τὸν ἄρμονον, δὲν θὰ ἦτο ὀρατὴ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ θὰ ἦτο εὐκόλον γὰρ πλησιάσῃ, κρυπτομένη ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δασυλλίου, οἱ δὲ σύντροφοί μου κ' ἐγώ, ἅμα ἐνύκτονε, θὰ ἐποκοθετούμεθα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δασυλλίου, τὸ πρὸς τὴν Ἐρίαν, καὶ ἀθέατοι

θὰ ἡδυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν ἐκεῖθεν τὰ συμβαίνοντα ἐντὸς τοῦ ἄρμου.

Ἄλλως τε ὁ Οὐέλλε τὸν ἐγγνώριζε καλὰ αὐτὸν τὸν ἄρμονον. Ἐπανειλημμένως τὸν εἶχεν ἐπισκεφθῆ κατὰ τὴν ἐν Τολέδο διαμονὴν του. Περικυκλωμένος ἀπὸ ὑποκρήμους, σχεδὸν καθέτους βράχους, τοὺς ὁποίους πλήττουσιν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, εἶχε βάθος τριάκοντα ποδῶν καθ' ὅλην τὴν περιμετρον. Ὁ Τρόμος ἡδύνατο ἄρα, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἴτε ὑποβρυχίως πλέων, νὰ προσεγγίξῃ τὴν βραχώδη ἀκτὴν, ἢ ὅποια, εἰς δύο τρίτα μέρη ἦτο ἀνοικτὴ, συνεχομένη πρὸς ἀμμάδη παραλίαν, ἢ ὅποια ἐξετείνετο μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ δασυλλίου, εἰς μῆκος διακοσίων ἕως τριακοσίων ποδῶν.

Ἦτο ἡ ἑβδόμη ἐσπερινή, ὅταν ἡ ἄμαξά μας, μετὰ σταθμῶν περὶ τὰ μέσα τοῦ ἄρμου, ἐφθασεν εἰς τὸ δάσος. Ἐφειγγεν ἀκόμη ἀρκετά, καὶ ἐπομένως δὲν ἡδυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸν ἄρμονον ἀθέατοι, ἔστω καὶ βαδίζοντες ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐὰν μᾶς ἐβλεπαν, ἐὰν τὸ ὑποβρύχιον εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, εὐκόλως θὰ ἡδύνατο νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, — ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του εἶχε τελειώσῃ.

— Ἐδῶ θὰ σταθμεύσωμεν; ἠρώτησα τὸν Οὐέλλε, ὅταν ἡ ἄμαξά ἐστάθη παρὰ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους.

— Ὅχι, κύριε Στρόκ, μοι ἀπεκρίθη. Καλλίτερον εἶνε νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα. Ἐντε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ κανεῖς. . .

— Ἡ ἄμαξά εἰμπορεῖ νὰ κυκλοφορήσῃ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα;

«Ἡ ἄμαξά τῆς ἀκτῆς τρίκει ὑπὸ τοὺς πόδας μας...»
(Σελίς 154, στ. β'.)

— Είμπορεϊ, ἐδήλωσεν ὁ Οὐέλλς. Πολλάκις διέσχισα αὐτὸ τὸ δάσος καθ' ἑλὰς τὰς διευθύνσεις. Εἰς ἕνα μέρος ἀνοικτόν, πεντακσία ὡς ἐξακσία βήματα ἀπὸ ἐδῶ, τὰ ἄλογά μας θὰ εὐρουν νὰ βοσκῆσούν... Μόλις μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ τὸ σκότος, θὰ καταβῶμεν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἕως εἰς τοὺς βράχους, ποὺ περικυκλῶνουν τὸν ὄρμον.

Ἐκρεπε νὰκολουθῆσω τὰς συνετάς συμβουλὰς τοῦ Οὐέλλς. Ὁ ἀμαξηλάτης ἔσυρε τοὺς ἵππους ἀπὸ τὸν χαλινόν οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ ἠκολούθησα μὲν πεζῇ, καὶ οὕτως εἰσεχωρήσαμεν εἰς τὸ δάσος.

Πεῦκα, δρῦς καὶ κυπάρισσοι ἀπετέλουσαν τὸ δάσος τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος ἐκάλυπτε πυκνὸς τάπηξ χόρτων μετὰ φύλλων ξηρῶν ἀναμίξ. Τόση δὲ ἦτο ἡ πυκνότηξ τῶν ὑψηλοτέρων φυλωμάτων, ὥστε αἱ ἀκτίνες τοῦ θύοντος ἡλίου δὲν κατώρθουν νὰ τὰ διασχίσουν. Οὕτε δρόμος ἐφαίνετο ποιθεῖν, οὕτε κἂν ἀτραπός. Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξία μας μετὰ προσοχῆξ διευθυνομένη, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐξαίθραν, — τὸ ἀδενδρον μέρος τοῦ δάσους, — ἐντὸς ἐξ λεπτῶν καὶ ἀνευ πολλῶν συγκρούσεων.

Ἡ ἐξαίθρα αὕτη, περιβαλλομένη ὑπὸ ὑψηλῶν δένδρων, ἀπετέλει κατακράσιον λειμῶνα, σχήματος ὠοειδοῦξ. Ἦτο ἡμέρα ἀκόμη, καὶ τὸ σκότος δὲν θὰ τὴν ἐκάλυπτε πρὶν ἤθελε παρέλθῃ μία τουλάχιστον ὥρα. Ἐρχομεν λοιπὸν καιρὸν νὰ διοργανώσωμεν τὰ τῆξ σταθμεύσεως, καὶ νὰναπαυθῶμεν ἀπὸ ταξείδιον ἀρκετὰ ἐπίπονον δι' ὁδῶν ἀτελῶξ ἀμαξιτῶν.

Βεβαίως, ἡ θερμὴ μας ἐπιθυμία ἦτο νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως εἰς τὸν ὄρμον, νὰ ἴδωμεν ἂν ὁ «Τρόμος» εὐρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ. Ἄλλ' ἡ φρόνησιξ μᾶς συνεκράτησε. Ὀλίγη ὑπομονή, καὶ τὸ σκότος θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν ὄρμον χωρὶς κίνδυνον νὰ μᾶς ἴδουν. Αὕτη ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Οὐέλλς, καὶ ἐνόμισα καλὸν νὰ συμμορφωθῶ.

Οἱ ἵπποι ἀποκευθόντες καὶ ἀφεινέντες ἐλεύθεροι, θὰ ἔμεναν εἰς τὸν τόπον τῆξ βοσκῆξ, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ ἀμαξηλάτου, κατὰ τὸ διάστημα τῆξ ἀπουσίας μας. Αἱ θῆκαι τῆξ ἀμαξῆξ ἠνοίχθησαν, ὁ δὲ Τζὼν Χάρτ καὶ ὁ Νάβ Οὐάλκερ ἐξήγαγον τὰ τρόμα, τὰ ὁποῖα ἀπέθεσαν ἐπὶ τῆξ χλόηξ, παρὰ τὴν ρίζαν μῖαξ μεγαλοπρεποῦξ κυπαρίσσου, ἡ ὁποία μοὶ ὑπενθύμιζε τὰ θαυμάσια δάση τοῦ Μόργκαντων καὶ τοῦ Πλῆξεντ Γκάρτεν. Ἐπεινώμεν καὶ ἐδιψώμεν. Ἐβάγαμεν κ' ἐπίομεν μέχρι κόρου. Κατόπιν ἠνάψαμεν τὰς πίκας μας, περιμένοντες τὴν στιγμὴν τῆξ ἀναχωρήσεως.

Σιγὴ ἀπόλυτος εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους. Τὰ τελευταῖα ἄσματα τῶν πτη-

νῶν εἶχαν παύσῃ. Ἐρχομένηξ τῆξ ἐσπέρας, ἡ αἴρα ἐπιτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ τὰ φύλλα μόλιξ ἐσειόντο εἰς τὰς ἀκρας τῶν ὑψηλοτέρων κλάδων. Ὁ οὐρανὸξ ἐσκοτίσθη ταχέως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὸ νυκτερινὸν σκότος διεδέχθη τὸ λυκόφωξ.

Ἐκύτταξα τὸ ὠρολόγι μου. Ἐδείκνυεν ὀκτώ καὶ ἡμίσειαν.

- Εἶνε ὥρα, Οὐέλλς...
- Ὅποτε θέλετε, κύριε Στρόκ.
- Λοιπὸν πηγαίνομεν.

Ἐρχομεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ μὴ ἀφίστη τοὺς ἵππους τοῦ νὰπομακρυνοῦν ἀπὸ τὴν βοσκὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆξ ἀπουσίας μας.

Ὁ Οὐέλλς προηγήθη. Ἐβάδιξα ὑπισθὲν τοῦ, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Τζὼν Χάρτ καὶ τοῦ Νάβ Οὐάλκερ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους θὰ ἐδυσκολευόμθα πολὺ νὰ εὐρωμεν τὸν δρόμον, ἂν ὁ Οὐέλλς δὲν μᾶς ἐγχερσίμευεν ὡς ὁδηγός.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δάσους. Ἐνώπιόν μας ἐκτείνεται ἡ ἀμμάθηξ ἀκτὴ μέχρι τοῦ ὄρου Μπλάκ-Ράκ. Σιωπὴ καὶ ἐρημία. Εἰμποροῦμεν νὰ προχωρήσωμεν ἀκινδύνως. Ἐὰν ὁ «Τρόμος» εὐρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ, πρέπει ἀφευκτως νὰ σταθμεύῃ ὀπισθεν τῶν βράχων.

Ἄλλ' εὐρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα, τὸ μόνον ζήτημα... Ὁμολογῶ δὲ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κριθῇ ἡ τύχη τῆξ ἐπιχειρησεώξ μας, ἡ καρδιά μου ἔκαλεν ἰσχυρῶξ.

Ὁ Οὐέλλς νεύει νὰ προχωρήσωμεν... Ἡ ἄμμος τῆξ ἀκτῆξ τρίζει ὑπὸ τοὺς πόδας μας... Μετὰ διακσία ἀκόμη βήματα, μετ' ὀλίγας ἀκόμη στιγμάξ, καὶ φθάνομεν εἰς ἕν ἀνοιγμα τῶν βράχων, εἰς διόδον ἀδηγοῦσαν εἰς τὴν ὄχθην τῆξ λίμνης...

Τίποτε... τίποτε!.. Ἡ θέσιξ ἐπου ὁ Οὐέλλς, πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὠρῶν, ἀφῆκε τὸν «Τρόμον», εἶνε κενή... Ὁ Κοσμοκράτωρ δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς τὸν ὄρμον Μπλάκ-Ράκ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ ὄρμος Μπλάκ-Ράκ.

Εἶνε γνωστὸν, πόσον ἡ ἀνθρωπίνη φύσιξ εἶνε εὐεπίφορος πρὸς αὐταπάτην...

Βεβαίως ὑπῆρχον πιθανότητες ὅτι ἡ καταζητουμένη μηχανὴ δὲν θὰ εὐρίσκετο πλέον εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν... ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ἦτο αὕτη τὴν ὁποῖαν ὁ Οὐέλλς εἶχεν ἰδῆ ἀναδυομένην τὸ ἀπόγευμα τῆξ 27... Ἐὰν κάποια βλάβη, ἐπελθοῦσα εἰς τὸ τριπλοῦν κινήτηριόν τῆξ συστήμα, τὴν εἶχεν ἐμποδίσῃ νὰ φθάσῃ διὰ ξηρῶξ ἢ διὰ θαλάσσης εἰς τὸ σύνθηξ καταφύγιόν τῆξ, καὶ τὴν εἶχεν ἀναγκάσῃ νὰ σταθμεύσῃ εἰς τὸν ὄρμον

Μπλάκ-Ράκ, — τί ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν ποὺ δὲν τὴν ἐβλέπαμεν πλέον ἐκεῖ;... Ὅτι ἐπισκευασθεῖσα, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆξ καὶ ἐγκατέλειψε τὴν λίμνην Ἐρίαν...

Καὶ ὁμῶξ, κατὰ τὸ διάστημα τῆξ περιπετειώδους ἡμέρας, δὲν ἐνοουόσαμεν νὰ παραδεχθῶμεν, νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν τόσῳ πιθανὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Ἡμεθα ἀπεναντίας βέβαιοι, ὅτι ὄχι μόνον ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Τρόμου, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ τὸν εὐρίσκαμεν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν τὸν εἶχεν ἀφίσῃ ὁ Οὐέλλς.

Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν ἀπογοήτευσίν μας, τὴν ἀπελπισίαν μας!.. Ὀλόκληρος ἡ ἐστρατεία μας ἐμνηδενίετο εἰς μίαν στιγμὴν! Ἐὰν ὁ Τρόμος ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν τοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἢ ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆξ Ἐρίας, τὸ νὰ τὸν φθάσωμεν καὶ νὰ τὸν συλλάβωμεν ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μας καὶ ἀκόμη, — διατὶ ναῦταπατώμεθα καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην; — ἀνώτερον πάσης ἀνθρωπίνης δυνάμεωξ!

Καὶ ὁμῶξ εἶχαμεν πάρη καλὰ τὰ μέτρα μας. Εἶχαμεν ὄλαξ τὰς πιθανότητας τῆξ ἐπιτυχίας. Ἐὰν, τὴν στιγμὴν τῆξ ἀφίξεώξ μας, οἱ δύο ἄνδρες οἱ παρατηρηθέντες ὑπὸ τοῦ Οὐέλλς, εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐπὶ τῆξ ἀκτῆξ, θὰ ἤδυνάμεθα — ἐρποντες, — νὰ τοὺς πλησιάσωμεν, νὰ τοὺς καταλάβωμεν αἰφνιδίως, νὰ τοὺς συλλάβωμεν πρὶν προφθάσουν νὰ ἐπιβιβασθῶν. Ἐὰν ἀπεναντίας εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ σκάφους, ὀπισθεν τῶν βράχων, θὰ ἐπεριμένάμεν νὰποδοιβάσθων εἰς τὴν ξηρὰν καὶ θὰ μᾶξ ἦτο εὐκλόνον νὸ μὴ τοὺς ἀφίσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν...

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀφοῦ ὁ Οὐέλλς καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ τὴν δευτέραν δὲν εἶδεν ἄλλους ἐκτὸς τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, τὸ πλῆρωμα τοῦ «Τρόμου» δὲν θὰ ἦτο πολυαριθμότερον... Ἰδοὺ τί ἐλογαριάζαμεν, ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον ἐσκεπτόμεθα νὰ ἐνεργήσωμεν... Ἄλλὰ, δυστυχῶξ, ὁ Τρόμος δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐκεῖ!

Ἰσταμένοξ εἰς τὴν ἄκραν τῆξ διόδου, δὲν ἀντήλλασσα μὲ τὸν Οὐέλλς σχεδὸν οὕτε λέξιν... Ἄλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν;... Μετὰ τὴν ἀπογοήτευσιν, μᾶξ ἐκυριεῦεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὀργή... Διότι ἐβλέπαμεν νὰποτυγχάνῃ τὸ κίνημά μας, διότι δὲν ἤσθανόμεθα πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἢ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἀπέπειραν...

Παρῆλθε μία ὥρα. Ἄλλὰ δὲν ἐσκεπτόμεθα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν θέσιν ἐκείνην, καὶ τὰ βλέμματά μας δὲν ἐπαύαν νὰ ἐξερευνοῦν τὰ πυκνὰ ἐκείνα σκότη... Κάποτε-κάποτε, μία λάμψιξ, ὀφειλομένη εἰς τὸν φωσφορισμὸν τῶν ὑδάτων, ἐτρεμόφεγγεν ἐπὶ τῆξ ἐπιφανείας τῆξ λίμνης, καὶ πάλιν ἔσβυνε,

μαζὶ τῆξ δὲ καὶ ἡ ἐλπίξ, ἡ ταχέως διαψευδομένη... Κάποτε πάλιν ἐνομίσαμεν ὅτι διακρίνομεν εἰς τὸ σκότος τὸν ὄγκον ἐνὸς πλοίου κινουμένου καὶ πλησιάζοντος... Κάποτε ἀκόμη ἐβλέπαμεν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων μίαν κυκλικὴν ρυτίδωσιν, κάποιαν ἐλαφρὰν δίνην, ὡς ἂν ὁ ὄρμος συνεταράσσετο εἰς τὰ βάθη του... Ἄλλ' αἱ ἀόριστοι αὐταὶ ἐνδείξειξ ἐξηφανίζοντο σχεδὸν αὐτοστιγμεί... Ἦτο βεβαίως ψευδαίσθησιξ, ἐπικτὴ ἀπάτη, πλάνη τῆξ ἐξημμένηξ φαντασίας μας...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΒΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΘΑΡΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΩΡΑ μὲ τὴν ἐορτὴν τῆξ Διακλάσεωξ, μία φίλη μας — ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν καὶ μὲ λαμπρὰν ἀνατροφὴν, — μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐνεργήσω ὥστε νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸ Πρόγραμμα (πρῶγμα ἄλλωξ τε εὐκλόνοτατον, διότι ἡ Ἐπιτροπὴ εὐγνωμόνωξ ἐδέχετο τὰς τοιοῦτου εἶδουξ προσφοράξ) καὶ συγχρόνωξ νὰ τῆξ εὐρω ἕνα Μονόλογον διὰ νὰ τὸν ἀπαγγείλῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔλεγεν, ἤθελε νὰ δεῖξῃ καὶ τὴν ἀγάπην τῆξ πρὸξ τὴν Διάπλασιν καὶ τὸ τάλαντόν τῆξ εἰς τὸν κόσμον. Εἶχε, βλέπετε, δύο φιλοδοξίας, καὶ τὰς δύο εὐγενεῖξ καὶ ἀξιεπαίνοιαξ.

Τῆξ ἐδιάλεξα ἕνα Μονόλογον, τῆξ ἔδωσα μερικὰξ ὀδηγίας, καὶ τὴν ἀφίσα νὰ τὸν ἀποστηθίσῃ καὶ νὰ τὸν γυμνασθῇ. Καὶ μετὰ τινὰς ἡμέραξ, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, ἐπῆγα εἰς τὸ σκίτι τῆξ — πρὸ πολλῶν ἐτῶν φιλικόν μου, — διὰ νὰ τὴν ἀκούσω.

- Ἡ Ἐλένη; ἐρωτῶ τὴν μητέρα τῆξ, ἡ ὁποία μὲ ὑπεδέχθη.
- Εἶνε ἀπάνω... τῶρα θὰ ἔλθῃ... σὰξ ἐπερίμενε.
- Τὸ Μονόλογον; τὸν ἔμαθε;
- Λέει πῶξ τὸν ἔμαθε.
- Μὰ πῶξ; δὲν τὴν ἀκούσατε;
- Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὸν πῇ! Μὲ κανένα τρόπο!.. Θέλει, φαίνεται, νὰ μοῦ κάμῃ συρραβί...
- Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἡ Ἐλένη, καὶ μαζὶ τῆξ αἱ ἀδελφαί τῆξ, ὁ ἀδελφὸξ τῆξ, ἡ θεία τῆξ... Εἶχεν ὁμῶξ ἕνα

ὄρος πολὺ ἀλλοιώτικον... Πότε ἐκκοκίვიξ καὶ πότε ἐχλώμιαζε... Καὶ θὰ ἔλεγες, ὅτι ἐντρέπετο νὰ μὲ κυττάξῃ εἰς τὰ μάτια...

Παραξενώθηκα, διότι ἡ Ἐλένη ἦτο πάντοτε ζωηρὰ, θαρραλέα, καὶ νάξια δὲν ἔκαμε. Τί ἔπαθε σήμερα; Μήπως ἐντρέπετο νὰ πῇ τὸν μονόλογόν τῆξ;... Ὅχι δά!

- Ἐ, τὸν ἔμαθε;
- Τὸν ἔμαθα...
- Λέγε λοιπόν.
- Μὰ... μπροστὰ σὲ δλους;
- Γιατὶ ὄχι;
- Δὲ μπορῶ! Νὰ βγῇ ἔξω ἡ Ἐλένη καὶ ὁ Πέτροξ...
- Τὴ λέξ, καλέ! ἀνέκραξεν ἡ μητέρα. Στὸν Πάρναξ θὰ τὸν πῆξ μπροστὰ σὲ τὸσον κόσμον, καὶ ὁδὸ σὲ πειράζουν τὰδέλφια σου;
- Ἡ Ἐλένη ὁμῶξ ἐπέμεινε, καὶ ἡ Ἐλπίξ καὶ ὁ Πέτροξ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξέλθωυν...
- Ἐλα λοιπόν, λέγε!
- Ἄλλ' ἡ Ἐλένη ἐδίσταζεν ἀκόμη... Καὶ ἤρχισεν νὰ κοκκινίξῃ καὶ νὰ ὑποβλήθῃ παραδόξωξ τὴν θείαν τῆξ.
- Τί εἶνε πάλι;
- Δὲ μπορῶ! νὰ φύγῃ καὶ ἡ θεία Ἀγγελίκα.
- Νὰ μὴ σὰξ τὰ πολυλογῶ, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐδιώξε τὴν θείαν τῆξ, ἐπειτα τὴν μικροτέραν τῆξ ἀδελφὴν καὶ τέλος — αὐτὴν τὴν μητέρα τῆξ. Ἐμείναμεν οἱ δύο μᾶξ.
- Ἐλα τῶρα!.. Ἐκτὸξ ἂν θέλῃξ νὰ βγῶ ἔξω κ' ἐγὼ!
- Ἡ Ἐλένη ἐγέλασεν, ἀλλὰ δὲν ἤρχιζε τὸν μονόλογον.
- Ἐμπρὸξ λοιπόν, θάρροξ!.. Ἐσηκόθη κατὰχλωμῃ, μ' ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν, ἔβαλε κάτω τὰ μάτια τῆξ καὶ... ἤρχισε νὰ προφέρει τὰς πρώταξ λέξειξ. Ἐπειτα ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, ἐσκέπασε τὸ προσωπάκι τῆξ μὲ τὰ χέρια, ἐγέλασεν ἕνα νευρικὸ γέλιο, κ' ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆξ.
- Δὲ μπορῶ! ἔλεγε δὲ μπορῶ.
- Μὰ γιατί!
- Ἐῆρω κ' ἐγὼ; Ντρέπομαι!.. Ἐγέλασα μὲ τὴν καρδιά μου. Μὰ δὲν ξεῦρετε τί ἀστεῖον μοῦ ἐφάνῃ νάκούω τὴν Ἐλένην, τὴν ζωηρὰν Ἐλένην, τὴν τρελλὴν Ἐλένην, νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι ντρέπεται! Καὶ διατὶ; διότι ἐπρόκειτο νὰ προφέρῃ λέξειξ, ποῦ δὲν θαῦτοσχεδίαζε μὲ τὴν συνήθη τῆξ στωμουλίαν, ἀλλὰ ποῦ τὰξ εἶχεν ἀποστηθίσῃ!
- Τῆξ ὑπέδειξα τὴν ἀνοησίαν τῆξ καθ' ὅλους τοὺξ δυνατοὺξ τρόπουξ. Δὲν ἤξεύρω ποῖοξ ἐπέτυχεν ἀπ' ὄλουξ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ Ἐλένη ἀνέλαβε τὸ θάρροξ τῆξ, καὶ ἠμκόρεσε νὰ μοῦ ἀπαγγείλῃ τὸν Μονόλογον ἀπ' ἀρχῆξ μέχρι τέλουξ. Καὶ τί ὠρατὰ! τί ἔξοχα! Σὰξ

βεβαίω ὅτι θὰ τὴν ἐθαυμάζατε ὀλοφύχωξ! Τὴν συνεχάρην, τῆξ ἔκαμα ἀκόμη ὀλίγαξ συστάσειξ, καὶ τὴν ἀπεχωιρέτησα, βεβαίωσεν καὶ τὴν ἰδίαν καὶ τοὺξ οἰκείουξ τῆξ ὅτι θὰ εἶχεν ἕνα θρίαμβον. Ἐπέρασαν ὀλίγαί ἡμέραξ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῶ. Ἄλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύωμαι τίποτε. Ὅταν ἐξαφνα, τὴν ἡμέραν Ἰσάισα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κανονίσωμεν τὸ πρόγραμμα τελειωτικῶξ, λαμβάνω τὸ ἀκόλουθον γραμματάκι:

« Ἀγαπητὸ μου κύριε Φαίδων! Ἄδύνατον!.. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κατανικήσω τὴν συστολήν μου, τὴν δειλίαν μου. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶνε γελοῖον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι πάσχω ἀπὸ κοσμοφθίαν καὶ δὲν τὸ ἤξευρα... Ὁνειρεύομαι διαρκῶξ τὴν αἴθουσαν τοῦ Πάρναξ γερμάτην καὶ ἐξυπνῶ μὲ παλμούς... Νομίζω ὅτι θὰ τὰ χάσω καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ πῶ λέξιν... Σὰξ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ σβύσετε ἀπὸ τὸ πρόγραμμα... Χωρὶξ νὰ τὸ καλοσυλλογιθῶ, σὰξ προσέφερα κατὰ ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ τὸ πᾶρω ἐπίσω. Μὲ συγχωρεῖτε. Ἐλένη».

Τί ἄλλο εἶχα νὰ κάμω, παρὰ νὰ σβύσω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τὴν φίλην μου; Πῶξ σὰξ φαίνεται ὁμῶξ ἡ δειλία τῆξ, ἡ ὁποία καὶ ἡμᾶξ καὶ αὐτὴν ἀπεστέρησε μῖαξ εὐχαριστήσεωξ; Δὲν εἶνε κατὰ παράλογον; ἐντελῶξ ἀδικαιολόγητον;

Καὶ ὁμῶξ πολλοὶ καὶ πολλοὶ γνωρίζω ποῦ ἔχουν τὸ ἴδιον ἐλάττωμα μὲ τὴν Ἐλένην. Δείχνουν συστολήν ἀκριβῶξ ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε νὰ δείχνουν ὄλον τῶν τῶ θάρροξ. Ξεῦρουν αἰφνίξ τὸ μάθημά τῶν λαμπρά, καὶ συστέλλονται νὰ τὸ εἰποῦν. Εἶνε εἰς θέσιν νὰπαγγείλουν ἕνα ποίημα, ἕνα μονόλογον θαυμάσια, καὶ ἐντρέπονται νὰ παρουσιασθῶν εἰς τὸν κόσμον. Τί κρίμα!..

Πῶξ ζηλεύω τὸ θάρροξ μερικῶν ἄλλων! Καὶ λέξιν ὅταν δὲν ἤξεύρουν, κατωρθῶνουν, μὲ τὸ θάρροξ τῶν καὶ μόνον, νὰ δείχνουν ὅτι τὰ ξεύρουν ὄλα. Μέγα προτέρημα τὸ θάρροξ! Καὶ μόνον ὅσοι ἔχουν θάρροξ ἐπιτυχάνουν καὶ προδεῶν εἰς τὸν κόσμον.

Καλὴ καὶ ἡ συστολή, — ἀλλ' ἐπου καὶ ἐκεῖ ποῦ πρέπει. Ἡ ὑπερβολὴ τῆξ εἶνε μέγα ἐλάττωμα, μέγα ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον πρέπει μὲ πᾶσαν προσπάθειαν νὰ κατανικήται.

Βεβαίως καὶ τὸ θάρροξ δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὑπερβολικόν, δὲν πρέπει νὰ φθάνῃ τὰ ὅρια τοῦ θάρρους. Ἄλλὰ τί νὰ σὰξ εἰπῶ! Μεταξὺ μῖαξ ὑπερβολικῆξ συστολήξ καὶ ἐνὸξ ὑπερβολικοῦ θάρρουξ, ἐγὼ θὰ ἐπροτιμούσα τὸ θάρροξ. Ἐλαττώματα καὶ τὰ δύο. Ἄλλὰ τὸ δεῦτερον εἰμπορεῖ κάποτε καὶ νὰ ὀφελήσῃ τὸ πρῶτον ὁμῶξ ζημιώνει πάντοτε ἀσφαλῶξ.

ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.
Ο άλλο κοριτσάκι είνε η Λελέ.
Κλαίει και η Λελέ, όταν τής πονή το δοντάκι, η κοιλίτσα, το αυτιάκι. "Αμα όμως την ρωτήση η μαμμά της: «Τί έχεις, Λελέ μου, και κλαίς;» άμέσως η Λελέ τής λέγει τόν πόνο της: «'Αχ, μαμμά μου, μ' έπιασε πάλι το δόντι μου' κάνε μου κανένα γιατρικό, να μου περάση.»
Και η μαμμά τής βάζει τότε μπαμπάκιά, βουτημένο 'ς ένα γιατρικό που καιεί πολύ. Τί όφραϊά όμως που στέκεται η Λελέ, πώς ανοίγει το στοματάκι της για να τής το βάλη η μαμμά με προσοχή, να μην ακουμπήση στη γλώσσά της και την κάψη!..
"Ετσι ο πόνος τής περνά άμέσως. Καμιά φορά όμως δεν τής περνά, και η Λελέ εξακολουθεί να κλαίη.

— "Ακόμη κλαίς, παιδί μου;
— "Ο πόνος δέ μάφνιει, μαμμά μου!
— Μπα! τόν κακό τόν πόνο! Πάμε στο γιατρό να σου τόν περάση!
Και η μαμμά παίρνει τη Λελέ και την σηγαινει στο γιατρό. Και η Λελέ στέκεται φρόνιμα, με ύπομονή, και ο γιατρός τής βουλώνει το δοντάκι με άσημι, και το δοντάκι δεν τής ξαναπονά.
"Ετσι κάμνει η Λελέ για όλες της τις άρρώστειες. Δεν μοιάζει τής Μίνας που κλαίει χωρίς να λέγη τίποτε, και που ποτέ δεν στέκεται να τής κάμουν γιατρικό, γιατί φοβάται.
Ποιά από τα δύο κοριτσάκια κάμνει καλλίτερα; 'Η Μίνα που ύποφέρει και βασανίζεται ώρες και ημέρες, ως που να τής περάση ο πόνος μοναχός του, — η η Λελέ, που τόν λέγει άμέσως και τής τόν περνούν στη στιγμή με γιατρικά;
'Η Λελέ βέβαια! Δουπόν και σεις να κάμνετε όπως η Λελέ.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Και τούς ένευσε να κωπηλατήσουν.
Ο μεγαλύτερος Μαύρος την έκύταζε εντός. "Αλλ' η 'Ο'Δάλια τόν εκάρφνε με τα φλόγερά της μάτια, με την σιδηράν της θέλησιν, ως με καρφία τα έποια εκτυπούσεν ένα σφυρί. Αποτόμως του άρπαξεν από τα χέρια το καλάμινον μπαστούνι, το όποιον του είχε δώση άντι ναύλου, και πιάσασα κάπου επί τής λαβής, ανέσυρε το στιλπνόν ξίφος, το όποιον εκρύπτετο μέσα εις το καλάμι. Το ξίφος, εξήστραπτεν εις τόν ήλιον, ως αι τεθλασμέναι γραμμαι του κεραυνού. Ο Μαύρος εδοκίμασε να τής το πάρη. Αλλά καθώς το έπιασεν, εκοψε τα δάκτυλά του. Οι άλλοι, βλέποντες να τρέχη το αίμα, όπισθοχώρησαν χωρίς να θέλουν, ενώ η 'Ο'Δάλια, προτεινουσα την χαλυβδίνην λεπίδα, εδήλουνε ότι θα την μετεχειρίζετο έναντίον παντός, ό όποιος θα έτολμούσε να τής έπιτεθή. Ο Άρχηγός όμως δεν

έννοούσε να φανή ενώπιον των ύποτελών του υποχωρών και νικώμενος από έν κοράσιον. "Ελαμε να την κτυπήση με το καλάμι, που είχε μείνη εις τα χέρια του. "Αλλ' η 'Ο'Δάλια, με μεγάλην έτοιμότητα, έχωσεν η ίδια μέσα εις το καλάμι το ξίφος, το όποιον εφρέθη ούτω πάλιν εις τα χέρια του Μαύρου, αλλά κλεισμένον εις την θήκην του, φυλακισμένον...
Προς μεγάλην του εκπληξιν, η 'Ο'Δάλια δεν επεχείρησε να του το ξαναπάρη. Κ' εκείνος, περικυκλωθείς από τούς συντρόφους του, το έγύριζεν εις τα γέριά του και το ξαναγύριζε, προσπαθών να ματεύσση το μουσικόν του: Πώς εθγαινε το ξίφος από μέσα; "Επρεπε να πείση κανείς ένα κουμπί. Αλλά το κουμπί αυτό ήτο κρυμμένον έπιτηδειώς ανάμεσα εις τα γλυπτά στολίδια τής λαβής, και οι μαύροι δεν ήτο δυνατόν να το ανακαλύθουν. Συγχρόνως η 'Ο'Δάλια είχε πάρη ένα ύφος ως να τούς έλεγε:
— Κάμετε ό,τι θέλετε! δεν θα το βρῆτε ποτέ! 'Η δύναμις αυτού του όπλου εφύσκειται εις την θέλησιν μου και εις την έπιτηδειότητά μου!

"Αλλ' η 'Ο'Δάλια δεν έννοούσε ναρκεσθή εις μόνην την νίκην αυτήν, και, δια να μη τούς έλθη ό πειρασμός να κάμουν και άλλην άπέπειραν έναντίον της, εκάθισεν εις την τιμητικήν θέσιν, παρά την πρόμνην της ένα πακέτο χαρτάκια, που οι άραπάδες εκείνοι ποτέ τους δεν είχαν ιδῆ. Τα χαρτάκια αυτά είχαν εκάνω διάφορα σχήματα και εικόνες, "Ησαν παιγνιόχαρτα... Τούς τα έδειξεν όλα, το έν κατόπι του άλλου, και έπειτα ήρχισε να κάμνη με αυτά διάφορους ταχυδακτυλογράς, τας όποιας τής είχε μάθη ο Τζάκ, ενώ προηγουμένως διέταξε τούς μαύρους να κωπηλατούν,
"Ητο θαυμασία!
"Εκρυβεν ένα χαρτί εις ένα μέρος, και έπειτα το εφύσκειν άλλου. Ούτως εθγαλε χαρτιά, ως δια μαγείας, από την μύτην των μαύρων, από ταυτιά των, από τα πόδια των... "Εξάφνα μία ντάμα πικά εφρέθη μέσα εις την ούλην και πυκνήν κόμην ενός κωπηλάτου, και ένας ρήγας-σκαθί έτρυπήθη από ένα βέλος, εξ εκείνων που εστόλιζαν την κεφαλήν του Άρχηγού! Το έν παιγνίδι διεδέχετο το άλλο, και ποτέ δεν εκάμνε το ίδιον δύο φορές. Οι μαύροι έχασαν εκθαμβοί, και από καιρού εις καιρόν άφιναν τα κουπιά. "Αλλ' η 'Ο'Δάλια, διέκοπτε το παιγνίδι και με αυστηρόν ύφος τούς ένευσε να εξακολουθήσουν την κωπηλασίαν. Και άφου εξανάπιασαν τα κουπιά, τότε μόνον εκείνη ξανάρχιζε την ταχυδακτυλογράφιαν, με δεξιοτήτα και ποιικιλίαν η όποία τούς κατεγοήτευε.
Το πλοιάριον εσχίζεν όλονέν τα νερά με μεγάλην ταχύτητα. 'Η 'Ο'Δάλια έμετρούσε με τα δάκτυλά της τα χωρία που έπερνούσαν, και τας έδειχνε ποσα έπρεπε να περάσουν ακόμη... "Ηλθεν ώρα, που δεν έμενε παρά έν μόνον χωρίον. "Αμα εφθάναν κ' εκεί, η 'Ο'Δάλια θάπεπιθάζετο, θα έλευθερούτο... Οι Μαύροι ήσαν λυπημένοι. 'Η μάγισσα, —διότι, έλεγαν, μάγισσα ήτο χωρίς άλλο η νεαρά εκείνη κόρη, και κάποιου μεγάλου μάγου άπεσταλμένη, — θα τούς άφινε και θα την έχαναν διά παντός. Τί κρίμα! Την λύπην των την εφανέροναν με μορφασμούς και με χειρονομίας. "Αλλ' η 'Ο'Δάλια, μάλλον ανήσυχος παρά ευαίσθητος προς τας εκδηλώσεις των, έσυλλογιζετο μόνον πως να τούς φύγη, να γλυτώση.
Και ιδού, φαίνεται τώρα ο όρμισκος και αι όλίγια άχυροκαλύβαι του πέμπτου χωρίου. "Εφθασαν! 'Η 'Ο'Δάλια έσηκώθη, εφύλαξε την τράπουλαν εις την ζώνην της, έπέρασεν εις το γέρι της το άδειον καλάθι, και ένευσε ότι θέλει ναράξουν, 'Η πιρόγα έπλησίασεν

εις την όχθην. Ο άρχηγός τής έδωσε μόνος του το μπαστούνι του Τζάκ, που του είχε προσφέρει. 'Η 'Ο'Δάλια το έπηρε με χαράν. Και μ' έλαφρόν πόδα πατήσασα εις την ξηράν, άπώθησε με τόν άλλον ισχυρώς το πλοιάριον των Παγουμήδων, κ' εφρέθη επί τής όδου, η όποία θα την ώδήγει προς την σωτηριαν του Τζάκ!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.
Την νύκτα εις το δάσος
Μόνον όταν εφρέθη εκτός κινδύνου, η 'Ο'Δάλια άνεμέτηρσεν εκείνον τόν όποιον είχε διατρέξη. Πώς αυτή η μικρά, η μόλις δωδεκαέτις, κατώρθωσε να νικήση τούς γίγαντας εκείνους, να τούς έμπνεύση φόβον και σεβασμόν;... 'Η άνάμνησις του Τζάκ τής είχε δώση όλον εκείνο το θάρρος. "Επρεπε να νικήση χάριν αυτού, ό όποιος την έπεριμενεν εκεί-πέρα, εις τόν οικίσκον του Λευκού Άρχηγού, και άνοιγε τα μάτια του κάθε τόσον κ' ερωτούσε:
— 'Ο'Δάλια! εδω είσαι;
— Ναι, απεκρίνετο με τόν νούν της η 'Ο'Δάλια, εδω είμαι, εδω-πέρα... Αλλά είμαι μαζί σου... Δεν έτελειώσαν ακόμη τα βάσανά μου. Ξεβρω ότι η Μάγισσα είνε μακρυνά, πολύ μακρυνά... ότι κατοικεί έξω από το χωριό, πέρ από το δάσος, 'στο ψηλό βουνό που φαίνεται από εδω και όπου δεν είνε εφκολον να φθάσω. Αλλά θα φθάσω, θα το κατορθώσω, εκειδη πηγαίνω γι' άγάπη σου, για να βρω γιατρικό για την άρρώστεια σου. Κλείσε πάλι τα μάτια σου, κύριε Τζάκ, να κοιμηθής και να δουρευθής το πιστό σκυλί, που τρέχει, τρέχει, για να σου φέρη το γιατρικό!..
Και η 'Ο'Δάλια, με το άδειο καλάθι 'στο ένα χέρι και με το μπαστούνι 'στο άλλο, δια νανοίγη δρόμον, εβάδιζε με μεγάλα βήματα προς το βουνόν της Μάγισσης. Ο ήλιος δεν ετόξενε πλέον με τήσιν δύναμιν τας ακτίνάς του. Μακρόθεν ήκούετο ό θόρυβος του χωρίου. "Ητο η δροσερωτέρα ώρα, κατά την όποιαν οι μαύροι εξέρχονται από την καλύβην, όπου νωχελώς διήλθον την ήμέραν και αρχίζουν να κινούνται, να συνομιλούν, να φιλονεικούν και κάποτε να συμπλέκονται' ήτο η ώρα, κατά την όποιαν αι γυναίκες, καθήμεναι εμπροσθεν πυρῆς, μαγειρεύουν την μαρινόκαν' ήτο τέλος η ώρα, κατά την όποιαν καθείς εφύσκειται έξω, παραδοκῶν ευκαιρίαν προς διασκέδασιν.
'Η 'Ο'Δάλια εστάθη μίαν στιγμήν κ' έσυλλογιζε:
— Αν περνούσα από το χωριό, θα είχα να κάμω λιγώτερο δρόμο. Αλλά πρέπει ναποφύγω αυτούς τούς ξένους. Χωρίς άλλο θα μου ζητούσαν φόρον.

"Ίσως θα μ' έγύμνοναν, θα μου έπαίρναν ό τι φορώ και ό τι έχω. Πως να τα βάλλω με τόσων πολλούς... Και άν μου τα έπαίρναν όλα, τί θα έμενε δια να χαρίσω 'στη Μάγισσα, που θα μου δώση το γιατρικό;... "Οχι! θα κάμω καλλίτερα το γύρω... Θα μπω 'στο δάσος, θα περιπατήσω όσο βαστούν τα πόδια μου, θα καθήσω να ξεκουρασθώ και πάλι θα ξανακινήσω.
Ούτως η 'Ο'Δάλια επροχώρει δια του παρθένου δάσους, ατενίζουσα πάντοτε ως άστέρα την μικράν καλύβην της Μάγισσης, η όποία ποτέ εκρύπτετο και πότε πάλιν ένεφανίκετο εμπρός της.
Δύσκολα περπατεί κανείς μέσα εις το πυκνόν δάσος. Κάθε βήμα είνε άγών. Άλλου φράττων τόν δρόμον τα ύψηλά χορτα, άλλου οι θάμνοι, άλλου τα τόξα τα όποια σχηματίζουν τα συμπλεκόμενα χαμηλά φυλλώματα των δένδρων... Συγγα η 'Ο'Δάλια ήναγκάζετο ναναρριχάται εις τα ύψηλά δένδρα δια να εφύσκη τόν δρόμον της. Διότι δεν είχε μαζί της πυξίδα, και η οδηγήτρια καλύβη δεν εφαινετο από παντού... Άλλοτε ήναγκάζετο να στέκεται, διότι αι άκανθαι την εκάρφοναν, την εκρατούσαν δεσμώντιδα. Το αίμα έρρεεν από τας βαθείας αυτῆς άμυχάς...
'Αλλ' άν εφοβείτο τας βέτους και τάγκάθια, δεν τα εφοβείτο δια τόν αυτόν της, δια τόν πόνον που τής επροξενούσαν, — εις τόν ζήλον της ούτε καν τόν ήσθάνετο, — αλλά διότι τής εξήσχιζαν τα φορέματα και άν εκουρελιάζετο το ώραιόν εκείνο ύφασμα με τα κλαδιά και τα λουλούδια, τί θα είχε πλέον να προσφέρει εις την Μάγισσαν;...
Ο ήλιος είχε δύση. "Ητο έσπέρα. Και δια μέσου των δένδρων του πυκνού δάσους, έβλεπε τώρα λάμψεις, όπως εκείνας που είχαν ιδῆ το πρωί. Δεν ήσαν όμως λάμψεις λευκαί' τώρα ήσαν έρυ-

θραί, ρόδιναί, φλογώδεις. "Επειτα ώχρίασαν, έσθυσαν, έχάθησαν, και μετ' όλίγον η μικρά πελοπόρος δεν έβλεπε παρά τας γιγαντιαίας σκιῆς των δένδρων, διαγραφόμενας επί του βαθυκυάνου ούρανού: είχε νυκτώση.
'Η 'Ο'Δάλια εσταμάτησε. Προς τί να προχωρήση; θα έχάνετο. Δεν ήτο καλλίτερον ναναπαυθῆ την νύκτα, και με νέας δυνάμεις να ξεκινήση πάλιν την αύγην; "Επρεπε να κοιμηθῆ παρά την ρίζαν ενός δένδρου. Υπήρχον εκεί ξηρά φύλλα εις στρώμα παχύ. Μόνον όταν εξηπλώθη, η 'Ο'Δάλια ήσθάνθη
... όλον τόν κόπον τής ήμέρας. Τα πόδια της έκαιαν, το κεφάλι της ήτο βαρύ, τα νεύρα της τεταμένα.
Πόσον ήτο σιωπηλόν το μέγα δάσος! Ούτε άσματα πτηνών, ούτε βόμβοι η τριγμοί έντόμων. Φύλλον δεν εκινείτο. "Ακρα νηνεμία και σιγή. 'Η 'Ο'Δάλια ήσθάνθη την μόνωσιν της κ' εφοβήθη. Πώς άπεφάσιεν αυτή, πως ετόλμησε ναναλάβη τοιούτον έργον, ναψηφήση τοιούτους κινδύνους, να έχκαταλείψη τόν προσφιλή της άρρώστον;..

"'Ητο μία λέαινα με τούς λεοντιδείς της..." (Σελ. 158, στ. α')

ύστερ' από τόσον καιρόν γράψω μου λοιπόν κάπου-κάπου) Φίλοστον του Ρόαιος (ο αριθμός σου είνε 1717) Δουκάν Ι. Ο. (Έχει καλώς εδωχαριστώ) Απολασθεσίαν Έλιπίδα (χαίρω πολύ που έγινε καλὰ ἀσπάζομαι καὶ τὴν Γόνδολαν τῆς Βενετίας) Ἠχώ τῆς Δίμης (ἀραιώταται αἱ ἀντιπτώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐπίσκαψιν τοῦ Ἑθνολογικοῦ Μουσείου, ἄ, ναί, ἐκεῖ πρέπει νὰ πηγαίνω συχνὰ τὰ παιδιὰ δὲν παύεται ὁμοίως, ἀν πηγαίνουν κάπου-κάπου καὶ εἰς τὸ θέατρον, ὅταν διδῆ τὴν ἀδειαν ὁ μπαμπᾶς...) Ταπεινὸν Κύριον (ἔστειλε χάρτην Δύσων, δὲν παύεται, ὑπάρχει κοινὸς ν' ἀναπληρώσῃς τὴν ἄλλειψιν ἀπὸ τὸ προηγ. φύλλον ἤρξαι νέος Διαγωνισμός) Ἑλληνοπούλαν τῆς Θεάτης (ἐλήφθησαν διαφαντάζομαι τί ἔδρασαν Πάγκα ἐπέρασας ἀπὸ ἡλθε καὶ ὁ ἀδελφός σου) Ἐλένη Γ. Γ. (εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράψεις) Παγαμίον Ἐβρον (ἐλήφθησαν) Ρήνον Περγατον (ἡ ἐπιταγὴ ἐλήφθη καὶ σήμερον σοῦ στέλλεται ἡ Ἀμαργαρίτα Στέφαν) Ἀνδριώτην (αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν εἰμυρὸν νὰ ψάξω καὶ νὰ σοῦ πῶ ἀν ἐλήφθησαν ὅλων τῶν φυλλαδίων αἱ λύσεις σου ὅα τὸ ἴδις εἰς τ' Ἀποτελέσματα) Ἀνδριῶτον Ἀνδριον (ἔστειλε) Βασιλικὴν Ν. (ναί, εἰς τοὺς Διαγωνισμάς εἰμυρὸς νὰ λαμβάνῃς μέρος, πληρώνουσα 10 λεπτά δι' ἕκαστον ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαραίτητον) Κόρην τῶν Κυμάτων (μὲ τὴν ἀναβολὴν, καὶ εἰς τὸν γάμον τῆς φίλης σου ἡ ἐπιγῆς καὶ εἰς τὴν προσπερίδα μας, ἔ;) Ἐθνήτην Παλιγγουσίαν (ἐλήφθη) σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπίδοσιν σου εἰς τὰ μαθηματικά) Κυκλαδιῶν (ἡ ἐπιστολὴ μοῦ ὑπερήρξας) Δόρην Ρόδων (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐσοπᾶδιμα) Ἐορὴν τῆς Σημαίας (καλῶς ἡλθε, ἔ, τώρα, μελέτη!) Σπαθὶ καὶ Κορώνα (δὲ) αὐτὸ βέβαια ἐγὼ δὲν πταίω δὲν ψηφίζω, βλῆπεις μόνον μετρῶ τὰς ψήφους) Ζιζὰ-Χανούμ (πολύ με συνεκίνησεν ἡ πατριωτικότητὴ ἐπιστολῆ σου) Ζήσῳ ἡ Παταίε (καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ ἀραιώτατῃ ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 530) Κύκνον Μιτυλήνης, Νίαν Γ. Γ., Ἄρωμα τῆς Ἀνοίξεως κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 9 Μαΐου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

Ἡ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοὺς ὁποίον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι παλαιῶν ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φανέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

206. Λεξιγράφος.

Τρεῖς σύνδεσμοι ἠθέλησαν
Νὰ ἐνωθῶν ἄπλωδες,
Καὶ μὲ αὐτοὺς ὠρίμασε
Καρπὸς ἐξωτικὸς.

Ἐστᾶλη ἐκὸ τοῦ Ἀριστοκράτου

207. Αναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ρωσσίας
—Μάλιστα τῆς Σιβηρίας—
Ὅπως ἔχω ἀν μάστιγος
Καὶ διάστασις σωμάτων
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστᾶλη ἐκὸ Μαρίας Ν. Οικονομοπούλου

208. Τυνὸγγραφος.

Τοῦ σώματός σου μέρος
Ὅς ἔχω ἀν μάστιγος
Καὶ ὄργανον χαλκίως
Τὸν τόνον ἀν κινήσῃς.

Ἐστᾶλη ἐκὸ τῆς Γιαννίας Ἐλευθερίας

209. Δημιῶδες Προβλημα.

Ὁ παππᾶς κ' ἡ παπαδιά
Ὁ Μανώλης κ' ἡ Μαριά,
Ἐβῆ ψήσανε αὐγά,
Φάγατε καθέναν δύο,
Κ' ἐπερίσσεψαν καὶ δύο!

Πῶς αὐτό;

Ἐστᾶλη ἐκὸ τὰ Μενεξεδένια Μαουμιετάνι.

210. Ἀστήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

ἄρχαιον ὄνομα ὄρου, γνωστότατα καὶ τὰ δύο.

211. Δικτυωτόν.

- 1.—Ἐπίρρημα βεβαιωτικόν.
- 2.—Πόλις περιφημὸς τῆς Ἰταλίας.
- 3.—Ρῆμα.
- 4.—Ἐπίθετον.

Ἐστᾶλη ἐκὸ τῆς Ἀθήνης

212. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν ἀμερικανικῆς μεγαλοπόλεως, τὰ δεύτερα εἶδος πλοίου καὶ τὰ τρίτα ἐντομον φθοροποιόν :

- 1, Ὁ μὴ παθαινόμενος, 2, Ἰχθὺς, συνήθως παστός, 3, Χώρα τῆς Ἀσίας, 4, Ἀρχαία χώρα τῆς Γερμανίας, 5, Ὁ προξένος ἀνίαν.

Ἐστᾶλη ἐκὸ τοῦ Χαλσιμῶς Κόσμου

213. Φωνηεντόλιπον.

κς-τπ-δθνες-μρ-πτ

Ἐστᾶλη ἐκὸ τοῦ Θεῶν-Τοῦ

214. Γῆφος.

Ὡ τε δν τε ριν : μ : :
τε τε τε τε ριν : ὦτα

Ἐστᾶλη ἐκὸ τοῦ Βανθῶ Ἑλληνοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 10 καὶ 11.
85. Χαναάν (χά, νά, ἄν.) — 86. Σταφίρα-σαφίρα. — 87. Ἰσάχαρ-Αρχίας.

88. Π Ρ Ο Σ
Φ Λ Σ
Π Ο Ο
Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ
Σ Τ Ν
Α Ω Η
Ν

89. Μῆδενι συμφορὰν διειδὼς (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ δεξιῶν πρὸς ταριστερὰ καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, λοξοειδῶς πάντοτε.) — 90-94. Τῆ προσὸς ὄχη τοῦ Ε: ἔξισ, ἔξενος, ἔξός, ἔξενός (ἡ Σάνθος) πρᾶξις. — 95-97. 1. Ἡ Βραζιλία. 2. Διότι τὰ ἦτο ἀγχιρον (ἀγχιρον) 3. Εἰς τὴν Καβάλλαν. — 98. ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ (Θη-ΒΑΐς, Καμ-ΒΥση, ἄΛΩαη, γωνία, Σκι-Αθος.) — 99. Ἀστατα τὰ τῆς τύχης. — 100. Τῆ ἔξισ συναφῆς ἡ φύσις (τὶ ἐξ-ἡ συν-αφ εἰς ὑφ' εἰς εἰς.)

11. Πυροτέχνημα (πῦρ, ο, τέχνη, μά.) — 102. Ρωσία (ρῶ, σί, α.) — 103. Ἐκτος-ἐκτός. — 104. Τόνος-Νότος.

105. Μ Σ Ω Λ ΑΙΑΣ (σωματικαὶ ἀσκήσεις.)
Ω Ρ Ι Ο Ν
ΜΑΡ Π Ι Θ ΛΑΒΗ (ἀναλόγη.)
ΚΑΛΔΙ ΡΡ Ο Η ΑΣΗΡ (τὰς ἡρωϊκάς.)
ΠΑΛΑΙ ΣΤΙ Ν Ο Σ

107-108. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ Ω: λαίω, λῶν, νιῶν, αἰῶν, ὄνια. Τῆ ἀφαιρέσει δύο γραμμάτων ἕκαστης: λα, λε, ικα, ιρ, ια=λαίει καίρια. — 109. Ἀδα, διότι ὁ ἀδελφός

τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἦτο αὐτός, δηλ. ὁ ἐρωτηθεῖς. — 110. ΩΡΙΩΝ-ΘΡΑΚΗ (ΩΩ, Ἡ-Ρακλῆς, ΚΑ'Ι ἄγας, ὈΚΤΩθριος, ΖΗΝΩΝ.) — 111. Ζεστό κολλὰ τὸ σίδερο. — 112. Τὰ ἔξοχα ἀνεύματα οὐρανιῶνται. (Τὰ ἐξ ὠχ-ἀνεύματα-σὺν-ἀν τῶν-τέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ενδοξον Μέλλον, δὲν δόναμαι νὰ δεχθῶ ἀλληλογραφίαν, διότι ἔχω πολλὰ μ-θήματα. — Μυροβόλον Ἴον. (Θ, 194)

Απιστος Νίση, σὰς ὑπενωθίμω ὅτι μοῦ ὁσεῖλετε ἐν τετραδίων Μικρῶν Μυστικῶν. — Εἶμαι Ζαννυθία. (Θ, 195)

Κερδισάντες ἀριθμοὶ λαχεῖου ὑπὲρ μιᾶς πτωχῆς οικογενείας, 75, 138, 41. — Γόνδολα τῆς Βενετίας. (Θ, 196)

Ανταλλάσω γραμματόσημα πανταχόθεν, ἀνταποστέλλων ἢ γραμματόσημα ἀνωτέρως ὅσας τῶν ἀποστελλομένων, ἢ ταχυδρομικὰ δελτάκια — συμφώνως τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ἀποστέλλοντος Ἀπαντησις ἀσφαλτοτάτη. Διεύθυνσις Κου Ἀνάργυρον Σακελλαριᾶδην, Poste-Retante, Ἀθήνας. (Θ, 197)

Γιὰ τὴν ἀκαταδεξιά, Εὐρυσθένη; Ὅτε τοῦ καπέλλο δὲν βγάξεις; — Τριαντάφυλλο, Παοχαλιῶ, Χρονιάδερμον, Βανίλλια, Κοροδέλλα, Τὸ βαζάκι!! (Θ, 198)

Χαριετιζομεν ἐγκαρδίως ἐμφάνισιν ψευδώνυμων Φιλοπατριδὸς Ἰάδου, Μικροσάιδου, ἀσπαζόμεθα Ἀδάβαρον τῆς Ἐλευθερίας. — Τριαντάφυλλο καὶ Σιν. (Θ, 199)

Μελαχροινὸ Σμυρνησαῦλο, μὲ μᾶς ἔμπλεξις; καλὰ ἐμπερδέματα! — Τριαντάφυλλο, Παοχαλιῶ κλπ. (Θ, 200)

Παοχαλιῶ κλπ. κλοβόμενα; τὰ ἀγκάλια τοῦ Τριανταφυλλο δὲν ζητοῦμεν νὰ σὰς ἀνακαλύψωμεν! — Λαφροστεφανομένη Ἑλληνοπούλα, Ζιζὰ-Χανούμ, Σμυρναία Ἑλληνοπούλα. (Θ, 201)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμος 14 (οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς : 1, 3, 3, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται :

* Ἄδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμᾶται :

* Ἄδελτος φρ. 7. Χρυσὸδ. φρ. 10.

Τόμοι 8 : τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὃν ἕκαστος τιμᾶται :

* Ἄδελτος φρ. 8. Χρυσὸδ. φρ. 10.